

מכתבים

כי אני תומך בהתארגנות מוריינהיגה ובהדחתו של מר הימלפרב — מנהל סניף הצפון. הנני להודיעכם כי ביום 10.11.74 עניתי לאירגון בעליהמלאכה, כי אינני תומך כלל וכלל בדרישת מוריינהיגה להחליף את מר הימלפרב. יתירה מזו, מר הימלפרב הומלץ עליידי לנהל את הסניף. הוא אירגן סניף לדוגמה ומופת, והקשיים שלו ושלנו בעבודה עם מוריינהיגה נובעים ממחסור כרוני בבחונני נהיגה.

ג. פסחוביץ, מנהל משרד-הרישוי למחוזות תל-אביב והמרכז, תל-אביב

חדשות מפוצצות

חדשות בבוקר יום ראשון ה-26.1.75: דיין מצהיר שהוא לא מתרגש מהפגנות ההורים השכולים. נציג גוש אמונים במישמרת-מחאה ליד הכותל מכריז כי "יחמיר את המאבק נגד הנסיגה עד כדי מרד אזרחי". זהו ציטוט מדויק. הידר!

נתן בן-משנה, חיפה

הפעמונים צילצלו "מיאו"

בשבת, ה-18.1.75 טילפנתי למכבי-אש, וביקשתי את עזרתם — לא בכיבי אש, אלא בהורדת חתול מגגון מירפסת בקומה רביעית של הבית (ברחוב משה אבן-עזרא 10, תל-אביב).

גן-היחידים של חנה (1942) מי מכיר? מי יודע?

הכבאים באו מייד וגילו יחס נפלא לבעל-החיים המסכן, שלא היה מסוגל להינצל בכוחות-עצמו במשך יממה, וגם אנו לא יכולנו לעזור לו בגלל הגובה הרב. הכביאים גיסו דרכים שונות, עד שהצליחו לשחרר את החתול, שהיה כה מבוהל עד שברח בלי להודות למציליו... בוצוני, איפוא, להודות לכבאים החביים גם, המצטיינים לא רק באומץ-לב אלא גם ביחס יפה לבריות על ארבע. זאת תכונה נדירה וראויה לשבח בארצנו, בה החושת צער בעלי-חיים איננה מפור-תחת ביותר.

איננה משור, תל-אביב

ביזבזו בצהל"ל — בכל מחיר

תקופה קצרה אחרי מילחמת ששת-הימים הייתי במילואים, ותפקידי היה להעביר אספקה לארבעת המעוזים שהיו לנו בקנרת. טרה, מדי יום-ביומו נהגתי את המשאית כשהיא עמוסה כל טוב. כשהגענו למעוז, קיבל הטבח את רוב האספקה שיועדה לו, פרט למיספר קרטונים של לחם פרוט (20 כיכרות בקרטון). שאותם לא היה מוכן לקבל משום שלא היה זקוק לכמות כזו של לחם.

את הקרטונים העדפים היינו משליכים מחוץ למעוז, כדי שגם העכברים ייהנו, הרי גם הם בני-אדם. הדבר נישנה מדירי, ללא יוצא מהכלל. שאלתי את הספק מדוע לא מספקים כמות פחותה של לחם, שהרי ברור כי אין שום סיכוי שהיחידות האלו יהיו זקוקות לכל כמות הלחם שאנו מביאים. תשובתו הייתה: "לוחי-המוזון בצהל"ל בנוי כך שאם אותן יחידות ידרשו פחות לחם, יצטרכו להוריד גם מכמות הבשר וכל שאר (המשך בעמוד 10)

בעיקבות הדו"ח

דו"ח אגרנט: ברוך דיין — "אמת. רב קראי, קריית-אטא

זה מה שעשו הגדולים

כולם שואלים את כולם, מה עשית בבוקר השישה באוקטובר. אני לא זוכר מה עשיתי באותו בוקר, אבל אולי הגדו-לים זוכרים.

גולדה — אשה בגילי שקמה בבוקר שר-כחת לפעמים היכן היא נמצאת. דיין — אני רואה רק בעין אחת. או על הבוקר גם העין השנייה סגורה. אלון — אני חלבתי את הפרות בקיבוץ, ורק מהריח נהייתי מטושטש.

גילי — אני רציתי לקום, כי גולדה צילצלה... ואז הפסקתי לנשום: מה? גול-דה? על הבוקר? דדו — איך יכול בן-אדם לקום בבוקר ולחשוב על משהו רציני? נ? אבן — השעון בניירורק תמיד מאחר בכמה שעות אחרי השעון בארץ. או מה יכולתי לעשות?

או מי באמת זוכר מה עשה בבוקר השישה באוקטובר? משה ערמון, ירושלים

מי מכיר את עצמו?

הזדמנה לידי תמונה של גן תל-אביב אכסלוסיבי ידוע של הגנת חנה, משנת 1942. מעניין מי הם הילדים, מה הם עושים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמניחה: תדי אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מורפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גרופות: "צילנקורפיה כפסי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

בעיתונות האמריקאית יודעה הסיסמה הקלא-סית: PUBLISH AND BE DAMNED.

קרא ירי

ליוסאכסית: על העיתונות לפרסם את האמת, את כל

האמת ורק את האמת. אין היא צריכה לחשוב, לפני הפירסום, מה תהינה תוצאותיה. עצם הפירסום הוא חובה בסיסית, בחברה דמוקרטית. האזרח צריך לדעת מה קורה — הטוב והרע. רשויות אחרות — הפרלמנט, הממשלה, בתי-הדין — צריכות להסיק את המסקנות, כשהן כפופות לדעת-הקהל ולהכרעה ציבורית דמוקרטית.

העולם הזה דגל תמיד בעיקרון זה. רק לעיתים רחוקות מאוד, נוכח נסיבות חריגות לגמרי, הוא הסכים לגנון מידע בעל עניין ציבורי. חובתנו היא לגלות את האמת ולפרסם אותה.

זה נשמע פשוט, מבחינה עקרונית. אך לפעמים אין זה פשוט כלל. לא פעם נוצרת אצלנו דילמה, כשפיר-סום בהעולם הזה גורם לתוצאות ציבורי-ריות שלא רצינו בהן כלל. כך זה קרה בפרשת מכוני-העיסוי.

לפני שמונה חודשים עלה מבקר העולם הזה, זאב יפת, על נושא שהיה אז חדש, ושלא פורסם מעולם לפניו: הופעתם של מכוני-עיסוי, המגשישים ללקוחותיהם שירותים מיניים.

התופעה היתה חדשה בארץ, אך לא בעולם. בלונדון, למשל, אפשר למצוא במקומות רבים חלונות-ראווה ובהם מר-דעות קטנות, כתובות בכתיב-יד על פיטות נייר, שבהן נערות מציעות "עיסוי" בנסיי-בות דיסקרטיות, כשהן מציינות רק את מיספרי-הטלפון שלהן.

לפני כן היתה הנוגה הפומבית אחד ממוקדי-המשיכה של הברך האנגלי. ברחו-בות מסויימים עמדו היצאניות על מישמר-תן, כשהן לבושות בהידור לפי מיטב האופי-נה, וחיכו ללקוחות מכל קצוות תבל. כאשר החליטו השילטונות לחסל תופעה זו, עברו נראה שהכל עדיין מרוצים.

בארץ היתה זו תופעה חדשה. כעיתונאי ראוי-לשמו, המרווח לציבור על המתרחש בצולמו, יפת אמת התופעה לפרטיה, עבר טיפול בכמה מכוני-עיסוי, עבר עם הנערות, והגיש דו"ח מצא ("עיסוי או גירוי", העולם הזה 1918). שהיכה גלים בארץ. בשום מקום בדו"ח לא טען יפת, או העולם הזה, כי התופעה עצמה היא חיובית או שלילית. הכתבה דיווחה על עובדות, ותו לא.

למרבח הצער (במיקרה זה), קוראת מיסטרת ישראל את העולם הזה בעיון. וכך נודע לה כי קיימים עתה בתל-אביב עשרות מכוני-עיסוי, המגשישים שירותים מסוג מסויים.

לא עבר זמן רב, והמיסטרות החלה בפעולה. בזה אחר זה פרצו בלשיה אל המכוני-אסרו את הנערות והמנהלים, האשימו אותם בקיום בתי-בושת. על אחת הפרשות האלה, שבה פרצו למכוני-עיסוי ברח' טרומפלדור ובכיכר דיזנגוף בתל-אביב, ונתפסה אשתו של בלש מהמורד המרכזי של המיסטרות, דיווחנו בשבוע שעבר (העולם הזה 1953).

השאלה היא: מדוע הוחלט על קו זה, ומי החליט? נדמה שכאן בולטת תופעה, המאפיינת את שילטונות ישראל בכל התחומים, החל בענייני העולם העליון וכלה בענייני העולם התחתון: איי-היכולת להחליט מה רוצים, בעצם. למשל: אם אין רוצים לדבר עם אש"ף (ראה עמודים 35-34), מדוע לא דיברו עם חוסיין? ואם סירבו להציע הצעות סבירות לחוסיין, האם לא היה ברור כי יצ-טרכו בסופו של דבר לדבר עם אש"ף?

ולחבדיל אלף הבדלות: אם אין רוצים בתופעות של זנות ברחוב, מדוע אין משלמים עם קיומם בצינעה, בבתי, במסווה של מכוני-עיסוי? ואם מחסלים את מכוני-העיסוי, האם לא ברור שהזנות תתפשט מחדש ברחובות ולאורך הכבישים? המיסטרות דומה כאן לחתול המנסה לתפוס את זנבו. אלא-אם-כן סביר שר-המיסטרות, כי הוא-הוא הגבר שיצליח במה שנכשלו כל שליטי העולם ב-6000 השנים האחרונות, בכל ארצות-תבל: לחסל את המיקצוע העתיק ביותר בעולם.

לפחות שר אחד בממשלה גילה, השבוע, מידה כל-שהי של תבונה. שר-המשפטים מינה ועדה ציבורית לחקירת תופעות הזנות בארץ, ולהגשת המלצות על הטיפול בהן. מי יודע, אולי יאפשר הדבר דיון רצינוני בעייה זו, והסקת מסקנות שתתישבנה, איכשהו, עם השכל הישר?

בקומת הגנ.

המכון ברח' טרומפלדור • עולם עליון ותחתון

אין תמיכה — יש המלצה

במדור "תשקיף" (העולם הזה 1951) נא-מר כי בבקשה לוועדת בניין-ערים, נכלל אישור המבטיח לבאי קולנוע זון 15 (1) מקומות-חנייה בחניון היכיר. אנו מתכבדים להודיעכם כי חברתנו לא נתנה כל אישור כזה. חניון הכיכר, תל-אביב

אין תמיכה — יש המלצה פירסמתם (העולם הזה 1950) תחת הכותרת, "מרד נגד משרד-הרישוי,"